

Αριθ. 2

100,000 δραχμ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΦΙΛΟΔΑΣΕΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

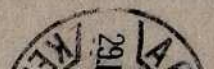
ΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

1916

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Τὸ δάσος εἶναι εὐλογία Θεοῦ, εἶπε κάποτε ἕνας μεγάλος σοφός.

Τὸ κάθε δένδρο, ποὺ μὲ ἀγῶνες καὶ κόπους ἀνασταίνεται καὶ μεγαλύνει μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δημιουργίας, ὅπως μεγαλύνει καὶ ἀνασταίνεται στὰ χέρια μιᾶς καλῆς μητέρας τὸ καλότυχον παιδί, ἀξίζει στὸν κόσμον ὅσο ἀξίζει κ' ἕνας ἄνθρωπος. Καὶ κάποτε ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάποιους ἀνθρώπους. Γιατὶ ἂν δὲν ἔχη ψυχὴ σὰν κ' ἐμᾶς, ἔχει ὅμως μέσα του μιὰ μεγάλη καλοσύνη καὶ πάντα κάνει τὸ καλὸ, μὴ νάχει τὸ καλὸ καὶ ποτέ του τὸ κακὸ, ὅπως τὸ κάνουν μερικοὶ ἄνθρωποι, μὲ ψυχὴ καὶ μὲ λογικὸ.

Τὰ καλὰ ποὺ κάνει τὸ δένδρο εἶναι ἀμέτρητα, ὅσο λίγο καὶ ἂν τὰ γνωρίζουμε, καὶ δὲν θὰ ἔφταναν βιβλία ὁλόκληρα νὰ τὰ χωρέσουν.

Τὸ δένδρο εἶναι τὸ πρῶτον πλάσμα ποὺ βγήκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ πρὶν γεννηθοῦν τὰ ζῶα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως μᾶς τὸ λένε καὶ τὰ Ἱερά μας βιβλία. Ὁ Θεός, πρὶν νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον στὸν κόσμον, ἔφερε τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ καὶ σκέπασε ὅλη τὴ γῆ μὲ μεγάλα θεόρατα δάση. Αὐτὰ καθάρισαν πρῶτα πρῶτα τὸν ἀέρα, ὅπως τὸν καθαρίζουν ὁλοένα καὶ σήμερον, ποὺ ἦταν φορτωμένος

ὅπως κι ὁ μεγαλύτερος σοφός. Ἔτσι ἦταν μιὰ φορά
 κ' ἕναν καιρὸ κ' ἐκείνοι. Ἀμαθοὶ σὰν κ' ἐμᾶς. Καί-
 γανε καὶ ρημάζανε τὰ δάση γιὰ λίγη βοσκή. Ἔτσι
 κ' οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἔτσι κ' οἱ ἄγριοι, ποὺ ζούσανε
 μέσα στοὺς λόγγους σὰν τ' ἀγρίμια καὶ εἶχανε τρο-
 φή τους τὸ κυνήγι, ὅταν ἀρχίσανε νὰ κατεβαίνουν
 στοὺς κάμπους, νὰ φτιάκουν κοινωνίες, νὰ χτίζουν
 καλύβια καὶ νὰ ζοῦνε ἡμερα, μὲ τὰ ζωντανά τους
 τὰ ἡμέρωμένα, παίρνοντας ἀπ' αὐτὰ τὴν τροφή τους
 γιὰ νὰ ζήσουνε, τὸ μαλλί τους νὰ ντυθοῦνε, τὸν κόπο
 τους γιὰ νὰ ὀργώσουν καὶ νὰ σπείρουν, ἔτσι κ' οἱ
 πρῶτοι ἄνθρωποι ρημάζανε τὰ δάση γιὰ ν' ἀνοίξουν
 τόπο καὶ νὰ τὸν ἡμερώσουν ἀλόγουρά τους. Ὅμως
 τότε τὰ δάση ἦτανε πολλὰ, ἡ γῆ ἦτανε σκεπασμένη
 ἀπὸ δένδρα, οἱ κάμποι πνιγμένοι ἀπὸ τοὺς ἄγριους
 λόγγους καὶ ὅ, τι γινότανε τότε γινότανε ἀπὸ ἀνάγκη.
 Ὅμως, ὅταν μὲ τὸν καιρὸ ἡ γῆ ξεκαθάρισε καὶ γέ-
 μισε ἀπὸ πολιτείες καὶ χωριά, ὅταν οἱ κάμποι σκε-
 πάσθησαν ἀπὸ σπαρτὰ καὶ περιβάλλια, ὅταν τὰ δάση
 περιωρίσθησαν στὰ βουνὰ καὶ στὶς πλαγιές τους, οἱ
 ἄνθρωποι στὰ πολιτισμένα μέρη κατάλαβαν πὼς τὸ
 κακὸ ἔπρεπε νὰ σταματήσει καὶ πὼς τὰ δάση ποὺ
 ἀπομείνανε, ἦτανε ἕνας θησαυρὸς σ' αὐτοὺς, γιὰ
 χίλιες δυὸ αἰτίες, ποὺ θὰ ἰδοῦμε παρακάτω.

Εἴρετε σήμερα τί εὐτυχία χαρίζουν τὰ δάση
 στὴν Εὐρώπη; Ἐκατομμύρια ἀπάνω σὲ ἑκατομ-
 μύρια κερδίζουν τὰ μεγάλα κράτη ἀπ' τὰ δάση
 τους, ποὺ ἂν κέρδιζε, ὅπως ἔπρεπε, τὴν ἀναλογία τῆς
 ἡ φτωχῆ μας ἡ πατρίδα. οἱ φόροι ποὺ βαραίνουν τὸ

λαὸ στήν καθημερινή του ζωή, στήν τροφή του καὶ στὸ ρούχο του, θὰ ἦτανε πολλὸ λιγώτεροι κ' ἐλαφρότεροι. Καὶ δὲν κερδίζουν μονάχα τὰ κράτη. Κερδίζει ὁ λαὸς ξεχωριστά. Ἀφήνω ποὺ δὲν τὸν καταστρέφουν κάθε λίγο οἱ πλημμύρες, ἀφήνω ποὺ τὰ γωράφια τοῦ καὶ τὰ περιδόλια του δὲν τὰ ξεσέρνουνε καὶ δὲν τὰ πνίγουνε κάθε λίγο οἱ νεροποντὲς ποὺ κατεβάζουν τὰ ξεγυμνωμένα βουνά, ἀφήνω ποὺ τὰ ζωντανά του καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν πνίγονται μέσα στήν ἀβάσταχτη ὀρμὴ τῶν νερῶν, ἀφήνω ποὺ δὲν τὰ ρημάζουνε οἱ θέρμες, ὅπως μᾶς ρημάζουνε ἐμᾶς. Κι ἂν τὰ ἔχωμε ὅλα τοῦτα τὰ κακὰ ἐμεῖς, εἶναι γιατί καταστρέψουμε τὰ δάση, μᾶς κι ἀφήσαμε γυμνά τὰ βουνά μας καὶ χαλάσαμε μὲ τὰ χέρια μας τοὺς φυσικοὺς προστάτες ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θεός. Καὶ ἔτσι τοῦτα δὲν εἶναι λόγια στὴν αἰέρα. Εἶναι πράγματα, ποὺ οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, ποὺ φάγανε τὴ ζωὴ τοὺς ἀπάνω στήν ἐπιστήμη, τὰ σημάδεψαν μὲ τὸ γι καὶ μὲ τὸ σίγμα, καὶ μᾶς τὰ διαλαλοῦν στὰ βιβλία τους μὲ τὰ νοῦμερα καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὅπως δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα. Καὶ μᾶς λένε : νά! τί γίνεται ἐδῶ, νά τί γίνεται ἐκεῖ, σὲ ὅλον τὸν κόσμο. Νά! τί προκοπὴ, τί πλοῦτη καὶ τί εὐτυχία εἶδε ὁ τάδε τόπος ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἄρχισε νὰ περιποιεῖται καὶ νὰ προστατεῖται καὶ ν' ἀγαπᾷ τὰ δάση του. Καὶ νά! πάλι τί κατάντια καὶ τί κακομοιριά καὶ τί ξεκληρίσμα εἶδε ὁ τόπος ποὺ δὲν ἐφύλαξε τὰ δάση του, μόνο τὰ ρήμαξε μὲ τὰ ἴδια του χέρια, μὲ τὴ φωτιά καὶ τὸ τσεκούρι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τὴ συμφορὰ, ποὺ ἔφερε στὸ κεφάλι του.

Ὁ τόπος μας, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τόπο ἔπρεπε νὰ κοιτάξῃ καὶ νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὰ δάση του. Ἡ γῆ τῆς πατρίδας μας εἶναι σπαρμένη μὲ βουνά, ὅσο κανένας ἄλλος τόπος. Ὅ,τι χάνομε λοιπὸν ἀπ' τὴ καλλιέργεια τῶν κάμπων, ποὺ συγκριτικὰ μὲ τοὺς ἄλλους τόπους τῆς Εὐρώπης εἶναι λιγροστοί, θὰ μᾶς τὸ δώσουν τὰ βουνά μας μὲ τὰ δάση τους. Γιατὶ τὸ δάσος μὲ τὰ ἀγριόδεντρά του, ὅταν ξέρῃ κανένας νὰ τὸ δουλέψῃ, ὅπως γίνεται ἄλλοῦ, δίνει κι αὐτὸ ὅπως τὸ χωράφι καὶ τὸ περιβόλι μεγάλο πλοῦτο καὶ εὐτυχία. Ἀφοῦ καὶ τῶρὰ μὲ τὰ λιγροστά μας δάση καὶ μὲ τὸν ἀφανισμό ποὺ τοὺς κάνομε, τὸ εἰσόδημά τους λογαριάζεται ἀπάνω ἀπὸ 35 ἑκατομμύρια τὸ χρόνο!

Μὴ δὲν εἶνε μονάχα τὸ εἰσόδημα αὐτό, ποὺ δίνουν μόνον τοὺς τὰ δάση. Τὸ δάσος ἔχει ψηλὰ ποὺ στέκεται, προστατεύει καὶ τὸν κάμπο ὅλοένα, σὰν καλὸς φύλακας, προστατεύει τὰ σπαρτά μας, τὰ περιβόλια μας τὰ σπίτια μας, τὴ ζωὴ μας. Πῶς; θὰ μοῦ πῆτε. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβωμε. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται δάση πυκνά, τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ δὲν πέφτει μὲ τὸ τουλούμι, ὅπως λέμε, στὸ χῶμα. Δὲν ξεσέρνει τὰ χῶματα, δὲν ξεριζώνει τίς πέτρες, δὲν ξεθεμελιώνει τοὺς βράχους καὶ ὅστερα δὲν κατρακυλάει μανιασμένο κι ἀβάσταχτο στὸν κάμπο, νὰ μᾶς ξεσκάψῃ τὰ χωράφια μας, νὰ πνίξῃ τὰ ζωντανὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους μας, νὰ φουσκώσῃ ποτάμια καὶ πα-

ραπόταμα καὶ νὰ σκεπάσῃ τὰ σπίτια καὶ τὰ καλόδια μας. Βλέπομε δά, κάθε χρόνο, πόσες καταστροφές καὶ τί θρήνος γίνεται στὰ μέρη μας ἀπὸ τέτοιες ἀφορμές. Στὰ βουνὰ ὅμως ποὺ εἶναι σκεπασμένα μὲ δάση, τὸ νερὸ πέφτει ἀργὰ καὶ ποτιστικὸ στὴ γῇ. Τὸ κρατοῦν τὰ φύλλα, τὰ κλαδιά, κυλάει ἀργὰ ἀπ' τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, στάζει ἀπαλὰ στὸ χῶμα. Καὶ τὸ πίνει ἡ γῇ καὶ γεμίζουνε σιγὰ σιγὰ οἱ φλέβες τῆς καὶ μαζεύεται στίς νερομάνες καὶ τρέφει τίς πηγές, ποὺ μᾶς δροσιίζουν ὅλο τὸ χρόνο. Δὲν πάει χαμένο τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλιῶς καὶ χαμένο πάει καὶ τίς μεγάλες καταστροφές ποὺ εἶπαμε παραπάνω, μᾶς φέρνει κάθε τόσο μὲ τίς πλημμύρες του, σὰν νὰ ἦτανε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ ξεσπάει ἀπάνω μας.

Καὶ μήπως εἶναι τοῦτο μονάχα; Τὸν χειμῶνα, ποὺ φυσᾶνε οἱ ἄγριοι μαγιασμένοι ἀνέμοι τὸ δάσος *στέκεται μπροστὰ στὸ χωριὸ καὶ τὴν πολιτείαν* σὰν ἓνας θεόρατος τοῖχος, ποὺ μᾶς φυλάει ἀπ' τὸ θυμὸ τους καὶ μᾶς χαρίζει ἓνα ἀπάγγειο παντοτινὸ. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ τὰ βουνὰ εἶναι γυμνά, ὅπως τὰ καταντήσαμε σὲ πολλὰ μέρη, οἱ ἀνέμοι λυσσάζουν καὶ τὸ βουνό, ἀντὶς νὰ μᾶς φυλάξῃ, κατεβάζει τὸν ἀέρα μὲ τὸ τσουβάλι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ἄνθρωπος τὸν χειμῶνα, ἐκεῖ ὅπου ὁ τύπος τοῦ θὰ ἦτανε σωστὸ χειμαδιό. Ἀφήνω, ποὺ μέσα στὰ δάση ζοῦνε λογῆς λογῆς ἀγρίμια καὶ πουλιά, ποὺ τὸ κυνῆγι τους, ὅταν γίνεται ὅπως πρέπει καὶ στοὺς μῆνες ποὺ διορίζει ὁ Νόμος, γιὰ νὰ μὴν καταστρέφονται οἱ μανάνδες καὶ τὰ μικρά, δὲν εἶνε καὶ μικρὸ πρᾶγμα.

Ὅλοι μας βέβαια δὲν ξέρομε μὲ τί τρόπο πρέπει νὰ προσέχωμε καὶ νὰ δουλεύωμε τὰ δάση, γιὰ νὰ προκόβουν καὶ νὰ μεγαλώνουν. Αὐτὰ ὅμως ὅλα τὰ κοιτάξανε καὶ τὰ βρήκανε **σπουδασμένοι ἄνθρωποι** καὶ αὐτοὺς **πρέπει νὰ τοὺς ἀκοῦμε**, ὅταν ἔρχονται καὶ μᾶς ἐρμηνεύουν, καὶ νὰ μὴ θαρροῦμε πὼς λένε λόγια τοῦ ἀέρα. Τέτοιους ἀνθρώπους ἔχει πολλοὺς ἡ Πατρίδα μας, σκορπισμένους καὶ στοὺς Γεωργικοὺς Σταθμοὺς καὶ στὴ φύλαξη τῶν δασῶν, καὶ ὅχι μονάχα πρέπει νὰ τοὺς ἀκοῦμε ὅταν ἔρχονται καὶ μᾶς μιλοῦν γιὰ τὸ καλὸ μας, ἀλλὰ νὰ πηγαίνομε καὶ μόνοι μας νὰ τοὺς ἀποζητοῦμε καὶ στὸ καθεστὶ νὰ γυρεύωμε τὴ συμβουλὴ τους, γιὰτὶ αὐτοὶ ξέρουν περισσότερα ἀπὸ μᾶς, σὰν σπουδασμένοι καὶ κοσμογυρισμένοι ποὺ εἶναι, καὶ ποὺ εἶδανε τί γίνεται καὶ παραέξω.

Καὶ σὲ περίστασι ὅμως ποὺ δὲν συντυχαίνομε στὰ μέρη μας τέτοιους ἀνθρώπους, εἶνε οἱ νόμοι ποὺ μᾶς τὰ λένε ὅλα. Καὶ πρέπει νὰ τὸ νοιώσωμε ὅλοι μας, πὼς ὁ **νόμος δὲν εἶναι ἐχθρὸς μας καὶ τύραννος** ὅπως τὸ θαρροῦμε, γιὰτὶ κάποτε μᾶς πειράζει ἐκεῖ ποὺ θέλαμε νὰ κάνωμε τὸ στραβό, κοιτάζοντας μονάχα γιὰ τὸ «ὅς ἡμῖν σήμερον», δίχως νὰ νοιαζόμαστε καὶ γιὰ τὸ αὔριο, ποὺ καὶ αὐτὸ δικό μας εἶναι, ἀφοῦ εἶναι τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς γενιᾶς μας καὶ τῆς πατρίδας μας. Ὁ Νόμος εἶναι δάσκαλος, φίλος μας, πατέρας μας. Ὁ Νόμος θέλει

τὸ καλὸ μας καὶ τὸ καλὸ ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ γιὰ νὰ παιδεύῃ, σὰ φονιά καὶ σὰν κακοῦργο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ καταστρέφει τὸ δάσος, καίγοντάς το ἀλύπητα γιὰ λίγη βοσκή, ἐνῶ λίγο καιρὸ θὰ τῇ χαρῇ κι αὐτὴ στὸ χέρσο καὶ στέρφο χώμα, ἢ ποὺ τὸ ρημάζει δουλεύοντάς το στὰ τυφλά, κάτι πάει νὰ πῇ πὼς ξέρεи ὁ Νόμος. Γι' αὐτὸ τὸν Νόμο δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐχθρευόμαστε. Πρέπει νὰ τὴν προσκυνούμε καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦμε.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ πολιτισθῇ καὶ θὰ ἡμερέψῃ κι ὁ τόπος μας, ὅπως ἡμέρεψαν κι ἄλλοι τόποι, ποὺ οἱ ἄνθρωποι χαίρονται ὅλα τὰ καλὰ τῆς ζωῆς καὶ δὲν εἶναι σκλάβοι σὰν κ' ἐμᾶς καὶ εἶδαν ὕγεια καὶ προκοπὴ καὶ καλοπέραση, καὶ ποὺ περνώντας ἀπ' τὰ μέρη τους, κι ἀπ' τὸ τελευταῖο χωριὸν ἀπὸ τοὺς ἀκόμα, τοὺς ζηλεύεις καὶ λές πὼς ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἔπεσε ἀπάνω τους. Ὅταν γίνωμε κ' ἐμεῖς ἔτσι σὰν κι αὐτοὺς, τότε δὲν θὰ βρίσκεται ἄνθρωπος ποὺ νὰ βάζῃ τὸ ἀναμμένο δαυλὶ μέσα στὸ εὐλογημένο δάσος καὶ νὰ τὸ κἀνῃ στάχτη, τὸ καλύτερο χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ χρόνια καὶ χρόνια πάσχισε ν' ἀναστηθῇ γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὰ καλὰ του. Τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ λογαριάζεται σὰν ἓνας ἄγριος φονιάς καὶ τὰ ἴδια του τὰ παιδιὰ θὰ τὸν βλαστημοῦνε καὶ δὲν θὰ βρίσκῃ συχώριο ἀπὸ κανέναν.

Τὸ δάσος εἶναι εὐλογία Θεοῦ. Εὐτυχισμένοι ὅσοι τὸ κατάλαβαν κι ὅσοι θὰ τὸ καταλάβουν ἀκόμα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ
ΤΗΣ ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ἡ «Φιλοδασικὴ Ἐνωσις» ιδρύθηκε μὲ πρόεδρον τακτικὸν τὴν Α. Μεγαλειότητα τὴν Βασίλισσαν καὶ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐργασθῇ, παράλληλα μὲ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, διὰ τὴν ἀναδάσωσιν τῆς ἐλληνικῆς γῆς. Θέλει νὰ ξαναγεμίσῃ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ δάση ποὺ τὴν ἐσχέπαζαν μιὰ φορὰ.

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅμως αὐτὸ χρειάζονται κοντὰ στὰ ἄλλα καὶ χρήματα, χρήματα πολλὰ.

Ἡ «Φιλοδασικὴ Ἐνωσις» περιμένει δι' αὐτὸ καὶ μεγαλύτερα ποσὰ ἀπὸ ὅσους ἠμποροῦν νὰ τὰ δώσουν, εἶναι ὅμως σπουδαῖος πόρος δι' αὐτὴν καὶ μικραὶ συνδρομαὶ—ἄρκει νὰ δίδωνται ἀπὸ πολλούς, καὶ τακτικά.

Ὅποιος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἢ τὸν Πειραιᾶ δίδει 12 δραχμὲς τὸν χρόνον ἠμπορεῖ νὰ ἐκλεχθῇ τακτικὸν μέλος τῆς Φιλοδασικῆς καὶ ἔχει ψῆφον εἰς τὴν Συνέλευσιν. Ὅποιος δώσῃ 100 δραχμὲς διὰ μιᾶς γίνεται ἰσόβιον μέλος. Δωρητής, εὐεργέτης ἢ μέγας εὐεργέ-

της γίνεται ὁποῖος κάμη δωρεὰ 500 δρ. καὶ ἄνω, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ.

Ὁ καθένας πού ἤμπορεῖ νὰ δίδῃ, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεται, 2 δραχμὲς τὸν χρόνον γιὰ τὰ δάση γίνεται συνδρομητὴς εἰς τὴν Φιλοδασικὴν Ἐνωσιν. Ὁποῖος δώσῃ 25 δραχμὲς — μιὰ γιὰ πάντα — γίνεται ἰσόβιος συνδρομητὴς.

Εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰ μέλη στέλλεται δίπλωμα μὲ τὴν ὑπογραφὴν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου, ὡς προέδρου τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐνώσεως καὶ κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης.

Συνδρομαὶ ἢ ἄλλα χρηματικὰ ποσὰ ἀποστέλλονται εἰς τὸν ταμίαν τῆς Φιλοδασικῆς κ. Α. Μάξιμον, ὑποδιοικητὴν τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς.

Ἐπιτροπαὶ τοπικαὶ τῆς Ἐνώσεως συσταίνονται σιγὰ σιγὰ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ φροντίσουν καλύτερα τὴν ἀναδάσωσιν τοῦ τόπου των.

Πληροφορίαι διὰ τὴν Φιλοδασικὴν Ἐνωσιν δίδονται εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Ἀλ. Μυλωνᾶ, Γεν. Γραμματέως καὶ τῆς Ἐνώσεως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000016642

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Μοιράζεται δωρεάν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ